

A koncepció, amit nekem Bakonybél adott az a település címeréből jött. A község címerén aranszegélyű, csúcskös talpú pajzs veres mezéjében keresztbe rakott ácsbárd, fejsze és a cölöphelyen fűr, mind aranyból.

A pajzsra ábrázolt szerszámok közvetlenül a község népének eredeti, megélhetést biztosító foglalkozására, a favágásra, a fagemunkálásra, a szerszámkészítésre emlékeztetnek, átvitt értelemben a természet meghódítására, az újjászülítő természet és a munkálkodó ember örök kapcsolatára utalnak.

A koncepcióm alapja a természet és konkrétan a fa évgyűrűi voltak. A fa évgyűrűi megegyeznek egy emberi ujjlenomattal, ami egyben a természettel való kapcsolatunkra mutat rá, hogy kötődünk a természethez. Bakonybél életelme a fa, amely télen meleget ad nyáron árnyékot. Összeköt a természettel és összetart minket. Az évgyűrűk mutatják meg az idő múlását és a nehéz időket a telet.

A másik indok, hogy a fát választottam koncepcióm alapjául mert a fűrák szíve lelke az erdő. Egyben a fa az újjászülést, a végtelen körforgást, és a halál utáni életet szimbolizálja.

A fa, mint szimbólum. Az újjászülés amikor egy fa kidől vagy elkorhad a maradványai lebontanak és egy megfelelő termőfeltajt biztosít az új cserjéknek, otthon az élőlényeknek, mind a rovaroknak és bogaraknak. A fa évgyűrűi elmesélik azt a végtelen körforgást, amit egy fa átél akár több száz éven át. A halál utáni életet én úgy látom meg a fában, hogy mikor kivágjuk akkor is hasznát vesszük nem veszti értelmét és ugyanúgy él. Hiszen meleget tud nekünk adni. Ha eszköz készül belőle azzal is hasznosat tud nekünk adni. Akár építő anyag, ami otthon teremt nekünk. De miután bárhogyan is hasznosítottuk még akkor is „lélegzik” és „él” hiszen magába szívja a nedvességet és ki tud száradni.

